

בתי המשפט

003019/02 א		בית משפט השלום רמלה	
04/01/2004		כב' השופטת ז. בוסתן	
תאריך:		בפני:	

1 . טרקטנברג ינינה	בעניין:
2 . טרקטנברג איגור	
ע"י ב"כ עו"ד	ארד מוטי
התובעים	
נ ג ד	
מנורה חב' לביטוח	
ע"י ב"כ עו"ד	קוריץ אריה
הנתבעת	

פסק דין

הצדדים הסמיכו אותי ליתן פסק דין על דרך הפשרה על יסוד סעיף 79א לחוק בתי המשפט. אלה העובדות הרלוונטיות:

בבעלות התובעים היה רכב מסוג הונדה סיוויק אשר היה מבוסס על ידי הנתבעת, בין היתר מפני מקרה גניבה.

התובעים חפצו למכור את רכבם והדביקו על שמשות הרכב מודעה למכירת הרכב.

ביום 16.8.01, לאחר תאום טלפוני הגיע אדם אשר הציג עצמו כמעוניין לרכוש את הרכב (להלן "הקונה הפוטנציאלי").

לאחר 'נסיעת מבחן' קצרה במהלכה נהג התובע ברכב, ביקש הקונה הפוטנציאלי לבדוק את הרכב במכון בדיקה.

מיכל הדלק של הרכב היה ריק מדלק והתובע, שחפץ למלא דלק ברכב, ביקש מאשתו באמצעות הטלפון להשליך אליו מחלון דירתם את ארנקו על מנת שיוכל לתדלק את הרכב.

כשהגיעו התובע והקונה הפוטנציאלי בסמוך לבית התובע, ירד התובע מהרכב לאחר שכיבה את המנוע. מפתחות הרכב נותרו במתנע והקונה הפוטנציאלי נשאר יושב ברכב.

התובע ניגש אל מתחת לחלון דירתו (מרחק של כ 20 מ' ממקום חניית הרכב) על מנת שאשתו תשליך לעברו את הארנק. לפתע הניע הקונה הפוטנציאלי את הרכב ונמלט מהמקום. הרכב לא נמצא.

התובעים פנו לנתבעת כדי לקבל ממנה תגמולי הביטוח בגין גניבת הרכב.

הנתבעת מסרבת לשלם לתובעים את תגמולי הביטוח על פי הפוליסה.

לטענתה, פוליסת הביטוח אשר הונפקה לתובעים התבססה על הצעת הביטוח. בהצעת הביטוח מצוין במפורש והתובע הצהיר כי: "אני מאשר כי תנאי מוקדם לכיסוי הביטוחי לרכב מפני גניבה... כי ברכבי מותקנת מערכת מיגון כנדרש כרמת מיגון 42 כפי שפורט בטופס הבדיקה והתקנה של אמצעי המיגון".

לטענת הנתבעת, על אף העובדה שביום האירוע הפוליסה נשוא התביעה טרם הגיעה לידי התובעים, יש לדחות את טענתם כי לא ידעו על קיומו של תנאי זה, שכן התנאי הופיע בהצעת הביטוח עליה חתם התובע ועליו נטל ההוכחה כי לא ידע ולא הבין את אשר חתם עליו.

עוד טוענת הנתבעת כי שעה שהתובע יצא מהרכב הוא איבד קשר עין עם הרכב ואיבד את האפשרות המעשית לשלוט ברכב בעת הצורך.

התובע בתצהירו לא פירט את העובדות שהותירו בידו, לטענתו, את אפשרות השליטה המעשית ברכב, הוא לא ציין לאיזה מרחק מהרכב הוא התרחק ולא ציין אם בכל פרק הזמן בו שהה מחוץ לרכב היה בקשר עין עם הרכב. התובע הסתפק בהצהרה סתמית "אדגיש כי אף כאשר התרחקתי מטורים ספורים מהרכב היתה לי שליטה ברכב" (סעיף 10 לתצהירו).

הנתבעת ערכה שיחזור של נסיבות הארוע תוך תעוד השיחזור באודיו ובוידאו באמצעות חוקר מטעמה, לירן סמול. התמונות והקלטת צורפו לסיכומים.

על פי השיחזור, טוענת הנתבעת, המרחק בין מקום חנית הרכב למקום בו הושלכו לעבר התובע מפתחות הרכב הוא כ- 20 מ'. בדרכו של התובע אל עבר המקום שם הושלך אליו הכסף הוא היה עם גבו לרכב ובמהלך כל הדרך עד שהושלך לעברו הכסף נותק קשר העין שבין התובע לרכב, ולא התקיים במקרה זה מבחן השליטה האפקטיווי כפי שזה נקבע בפסיקה.

לחלופין טוענת הנתבעת כי בהתנהגותו של התובע 2 יש משום רשלנות רבתי המצדיקה כשלעצמה לשלול את תגמולי הביטוח מאת התובעים.

ערך הרכב לטענת התובעים ליום הגניבה עמד על 78,000 ₪ (משוערך להיום 90,000 ₪ במעוגל). הנתבעת לא חלקה על כך.

לאחר ששקלתי את כל הנסיבות שפורטו לעיל אני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובעים סך של 55,000 ₪. הסכום ישא הפרשי הצמדה וריבית מיום פסק הדין ועד התשלום בפועל. מאחר ופסק הדין ניתן על דרך הפשרה, אין צו להוצאות.

ניתן היום כ"ג בחשוון, תשס"ד (18 בנובמבר 2003) בהעדר הצדדים.

ז. בוסתן, שופטת

נוסח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח